

522

מדינת ישראל
הרשט

פ.ס.

פרוטוקול מס' 12 / א'

מיסיבת ועדת הסירותים הצ'כוסלובים, שהתקיימה ביום
ב', א' בניסן תשס"ז - 13.3.56, בטעה 9.30.

בוכחו - חברי הוועדה:

- ס. ארם - היו"ר
- ד. הקטין
- ב. צ. הראל
- י. כמיס
- ט. כפרית
- י. ביצני
- ד. בצר
- ר. צברי

מזמנים:

- ד"ר סן - מנהל "הדסה" בירוסלים
- ד"ר להמן - מנהל בי"ח "הדסה" באר-טבע.

- 1) קבלת מסלחת "הדסה" ומנהל בי"ח באר-טבע;
- 2) סונות.

היו"ר ס. ארם: אני פותח את הישיבה.

אני מצטער שאני פותח אותה באיחור מה, הסיבה
לכך היא התקריית של סיעת "חירות" במליאת הכנסת, וועדת הכנסת דנה בענין
זה.

ד"ר סוז:

בראשית דברי, ברצוני לציין מדוע בחרנו לבוא בפני הוועדה לסירותים ציבוריים. (א) לדעתנו, הוועדה צריכה להתעניין בסירותים שניתנים, מדינה עצמה, ולא זו בלבד, אלא שיש מסוים סכנה לכל בעיית האספון לאזרחי הנגב; (ב) מהנסיון שלי בעבר מצאתי כי ועדת הסירותים כפורום די טוב כדי להסביר בעיות בהן נתקלנו, ואשר התגברו עליהן, והן: גי"ח אביחיל, צפת ועוד. בעיות אלה סודרו דרך ועדת הסירותים, אשר בראשה עמד ד"ר אלטמן.

ברצוני לתת סקירה היסטורית על בוא-טבע; באנו לבוא טבע כשהיו עם 500 איש. המסלה נתנה לנו בתים ערביים ותיקים, ואשרה לנו סאבו בהפכם, באיזה שהוא אופן, לצרכים רפואיים. בשנת 1949 פתחנו את בית-החולים עם 45 מיטות בבניינים טרק "הדסה" יכולה לעבוד בהם, בתנאים טאד קשים. אותו דבר קרה לנו בראש-העין ובירושלים, ועמדנו בכל התנאים הקשים האלה; גם בנגב יצרנו גי"ח, אשר בגללו ההתפתחות עם היתה עצומה מסוים שידעו המתיישבים שהם יקבלו טיפול רפואי. ובשנת 1954, כשהיו לנו כ-100 מיטות עם, החלטנו כי לפי ההתפתחות של הנגב יש להוסיף עוד 50 מיטות בטובה בשטח של 2500 מט"ר, על 15 דונמים, ובעיר העתיקה. לקחנו בחשבון שעליה כמו שלנו, הרי שיש לספק את צרכי הנגב לתקופה של 5 שנים. באופן שנוכל להגדיל את בית החולים מדי פעם בפעם, ולאחר מכן למסרו או לעירייה או למסלה. הסגנון את הסכמת "הדסה" בקטר לכך, התקשרנו עם הארכיטקט והוצאנו מיכרז. הובאה לנו הצעה שהוספה זו תעלה לנו בכ-373 אלף לירות. מ"הדסה" באסריקה הסגנון כספים והיו חסריים לנו סכום של 100 אלף לירות בסביל הרהיטים.

עודבי זוכר את אותו יום, אשר החלטתי למסור את הבניה הזו לא הארכיטקט הכי זול, אלא ליקר יותר; אולם ד"ר סודוקה הכסיל את העניין באמר כי קופת-חולים עומדת לבנות בית-חולים בנגב-טבע. שאלתי אותו, אם זה ריאלי, אמר כן. זה היה באמצע הסנה שעברה. מיד, לאחר שסמעת זאת, נסעתי לאסריקה, ואז החלטנו להפסיק כל עבודת בנייה, מסוים שנאמר לנו כי הם עומדים להסקיץ 2 מיליון לירות. בינתיים, קרו כמה דברים אשר חססנו מפניהם: (א) ההגדלה הנורמלית של האספון בבתי-החולים; (ב) העליה מסדוקו; (ג) המצב של טעת חירות בנגב החרף באספון, ולבסוף - גישת המסלה לגבי "הדסה" הקטנה טאד טאד על עמדתנו במוכר של תקציב. וכאן, דרך אגב, ברצוני לציין, כי איננו מקבלים טום הקצבה. נדמה לי שנתנו לנו פעם הקצבה בסכום של 150 אלף לירות על תקציב של 7 מיליון לירות שלנו. זאת ועוד: מתוך זה שנותרים לנו טער ירוד טאד טאד - חצי לירה לדולר.

טער זה הוא פחות מהריאלי; יש לנו עוד סיבות בקטר לכך: איננו יכולים לאסוף כספים בדרך של מסי חברים; כתוצאה מאספון חברי קופת-חולים - טהם שליט של חולים - אנו נותרים סובסידיה לקופת-חולים. בנגב-טבע 84% מכל החולים הם חברי קופת-חולים. טני שליט של התקציב של בית-חולים בנגב-טבע עובר לקופת-חולים. גוסף לכך אין לנו טום הקצבה למיטה. כל זה הכביד בטאד טאד על התקציב הטוסף של "הדסה". וגוסף לכל האמנד כאן, גדלו הצרכים של "הדסה" בירושלים. הגדלנו את התקציב של גי"ח לרפואה, גי"ח לטובי-טסיים ורוקחות; מתוך זה טאבו רואים בחינוך הרפואי הגבוה כהיטג גדול. כדי למטן את כל ההרחבה הזאת, אמנם גיחנו 3 מיליון דולרים להסתדרות מדיצינית "הדסה", ולאחר מכן פנינו גם ל-3000 הנשים באסריקה והסגנו הגדלה של רבע מיליון דולר.

טטאלת הטאלה: הואיל והמסלה לא תקציבה טום כספים ל"הדסה", גם בנגב טקופת חולים מקבלת 625 לירות תמיכה למיטה וזאת גוסף להקצבה טהייה מקבלת בסכום של 3 מיליון לירות וגוסף למס מקביל וכו'. כך גוצד דפיציט של מיליון לירות ל"הדסה".

על בטר-טבע הספיעו הנקודות הבאות:
(א) התחשבנו בהסקעת הכספים רק לתקופה של שנתיים-שלוש; (ב) מתוך זה שהטבע הכספי בו אנו נתונים הוא קשה, איננו יכול להכניס שום הגדלה. התקציב של בית-חולים בארבע שנים מגיע ל-450 אלף לירות; בחוץ לי 74 מיטות בוספות, וזאת כדי לא להסכיב יולדות בפרוזדורים וכדי לא להסכיב סבי ילדים במיטה אחת. חסרות לי עוד 40 מיטות כדי שייווצרו תנאים הומניים. אולם, אי אפשר להעמיס על מוסד וולונטרי שמקבל את כספיו מנשים שתנדבות מאמריקה, את כל האספון בנגב מבלי לתת את העזרה אותה בותנים לכל מוסד אחר.

אסרתי לאסכול: אני מסכים לתת את חצי מיליון הלירות, אך אתה תן לי את ההרחבה הפרוביזורית הזאת, ואני מוכן לעבוד בתנאים הגרועים ביותר. כמו כן בקשתי את סר האוצר שיתן לי כספים להחזיק את המיטות. קבלתי סירוב. הסירוב היה לגבי כל הדברים. היה זה לפני חודשימים. הסר אסכול סירב להקציב לי תמיכה עבור 120 מיטות.

רצוני להגיע ל-200 מיטות. בעצמי הוספתי 20 מיטות לילדים. מהקיץ שעבר הוספתי 20 מיטות ילדים. נוסף ל-120 מיטות אלה בחוצות לי עוד 70 מיטות, כדי לאספן את החולים באופן הומני. אך אין לי את המקום הפיזי בעת ל-74 מיטות אלה; אין לי צריף ואין לי שום בנין אחר.

אני מבקש שוועדת השירותים תסב לבה לנקודות הבאות: (א) אנו זקוקים להרחבה פיזית כדי לאספן את אספון תקופת המעבר הפרוביזורי; ב-74 מיטות, אם ע"י הממשלה או הסוכנות וכו'; (ב) התקציב הנוסף שצריך להחזיק את 74 המיטות הללו, שהממשלה תקציב תמיכה כפי שהיא בותנת לכל מוסד רפואי אחר. אני בעצמי אתן את חצי מיליון הלירות שאני בותן לנגב אך בתנאי שלא תהיה אפליה כלפי המוסדות הרפואיים האחרים.

סר האוצר אסכול קורא ל"הדסה" "מוסד חיצוני" לדעת, זהו סגודל. חוץ מזה, הוא אינו בותן לי שער טוב יותר לדולר שלי. "הדסה" לא השתמשה בעת חירום זו; אנו מוכנים להמשיך בתקופה פרוביזורית זו, ויתכן ויעלה בידי לסכנע את "הדסה" להמשיך להחזיק את בית-החולים בארבע-שבע.

דבר להסוג
בעצם אין לי הרבה להוסיף. אני רוצה לתת כמה פרטים ביחס לבית-החולים בארבע-שבע. אנו בית-חולים היחיד בכל הנגב, ואין בת-חולים בסיבתו עד רחובות. כלומר - בטרחק של 100 ק"מ.

בשנת 1955, כשראינו שיטת קשיים גדולים באספון כל החולים שפונים אלינו, אז פנינו לכל הישובים להעביר את החולים בעיקר ילדים ויולדות שלהם לבית-החולים הצפוני יותר. ביחס לזה קבלנו שתי תשובות בהן הישובים מבקשים אותנו לא לסרב לקבל את היולדות שלהם, מסום שבית-החולים קפלן הוא רחוק מהישוב שלהם, וחוץ מזה מסום שהכסחון בדרכים בעיקר בלילות הוא בכחית סכנה - היה זה לאחר ההתקפה על כביש פלנג'ה. לאחר מכן, קבלתי מכתב מבית-חולים קפלן, בו הם מציינים כי הם אינם יכולים לקבל חולים מהאיזור שלנו מסום שאין להם מיטות. לאור האסור כאן, אנו צריכים לראות את הטבע בו אנו נתונים כיום.

יש זמנים שאנו מאספנים 50 יולדות בפרוזדורים על אלונקות. הטבע במחלקת הילדים הוא מאד מאד רציני. אני חושש מפני אסון. הטבע החריף בשנת 1955, והוא יגיע לידי כך שלא נוכל לאספן חולים, ובקשר לכך אני רוצה לציין את העובדה שאנחנו בית החולים הצבאי היחיד בנגב בשעת חירום. אנו מקבלים את כל הפצועים קשה, ואם הם זקוקים לגיתוחים, אזי הם הם מבוצעים אצלנו, ולא בבית-חולים אחר אותו בונים בשעת חירום.

היה לנו מספר כזה, שהצבא הקים אוהלים ואנחנו הקימנו 30 מיטות נוספות, והצבא עם רופאים שלנו עבדו יומם ולילה. יש לקחת זאת בחשבון לקראת שעת חירום.

רצוני לציין, שאם אנו רוצים לקחת בחשבון הרחבת בית-החולים, אזי עלינו להגדיל בעיקר את מחלקת היולדות ל-40 יולדות, אותו מספר להגדיל לתינוקות, 20 מיטות לילדים - בשנת 1954 ד"ר מן הגדיל את מחלקת הילדים ב-15 מיטות נוספות, וזאת רק לאחר הקיץ; בשנת 1955 הגדלנו את המיטות ב-20, ושוב באופן פרוביזורי. 20 מיטות פנימיות, 20 מיטות כירורגיות, 10 מיטות במחלקת הנשים, וזאת פלוס הגדלת המיטות והמרפאות.

40 מיטות ילדים כרובע תפוסות עד אפס מקום, ובחדשי החורף ההדריסה לאספנוז הוא שקט יותר.

עם הגדלת האוכלוסייה בנגב, אנו צ' נצטרך להתכונן בחדשי הקיץ למצב חסור יותר, והייתי דורש הגדלה למחלקת הילדים עד כדי 60 מיטות, כפי שצינתי לעיל.

ועוד ברצוני לפרט את המעיפים: את המחלקה הפנימית והכירורגית להגדיל ב-7 מיטות כל מחלקה.

הואיל ובכרובת קופת-חולים להגדיל את בית-החולים בבאר-סבע, אזי הייתי רוצה להגדיל באופן ארעי והזול ביותר. הבנייה תיקח 3-4 שנים ובטווח הזמן הזה נצטרך לעמוד בפני טאלה של אספנוז.

אנו נצטרך להגדיל את בית-החולים בקיץ זה, אחת יקרה אסון לישובי הנגב. אני אינני יכול להיות אחראי עבור בית-חולים זה, מטום שאנו בקוסי מחזיקים מעמד, ואני שמח שלא קרה עד כה סום אסון. הילדים מתים מטום שאנו איננו יכולים לאספנוז; הוא הדין לגבי יולדות. כיום יש לנו 25 מיטות ליולדות. בחודש דצמבר 1955 נולדו 180 ילדים, כן ירבו, אבל בתנאים לא-אנושיים.

אנו נאלצים להוציא את היולדות מעבור 3 ימים. 3 ימים אלה ביתנים ליולדת, על מנת להחליף כוח עד שתחזור לעבודתה. אולם המצב הוא טאד עגום, הן סוכנות באלונקות ובפרוזדורים, ברור שאין זו סנוחה, וזאת לא באסטמוז.

אני מבקש את עזרתכם, בהתחשב עם העובדות האלה, לעזור לנו להגדיל את בית החולים באר-סבע למספר המיטות הדרושות לנו.

קיימת שיטה מסויימת, האומרת כי על כל 1000 נפש צריכה להיות מיטה, אולם בנגב אנו הגענו ל-1,8. זהו האחוז הנמוך ביותר בכל הארץ ואנו עלולים לרדת ל-1,5. ולכן אני מבקש את עזרתכם על מנת שאנו נגיע למינימום הדרוש בבית-החולים.

ד"ר מנ:
ברצוני להוסיף כמה מספרים: בבית חולים באר-סבע עבדו 6000 חולים ב-45 אלף ימי מחלה. מספר החולים בקליניקה הגיע ל-20 אלף.

כאמור, בבית חולים באר-סבע יש 120 מיטות, ואנו רוצים להגדיל ל-190. בירוסלים עבדו 13 אלף חולים על 525 מיטות. בקליניקה הגענו, כפי שאמרתי ל-20 אלף חולים. זוהי קליניקה פתוחה לכולם. זהו בית-חולים היחיד דרוסה לרחובות. זהו גם בית-חולים אשר 80% של החולים הם חברי קופת-חולים.

יש לנו 15 אלף בדואים בסביבה, כולם טאוטפוזים

בבית האוילים שלנו.

ד"ר מן, רציתי לשאול: כמה כסף דרוש כדי להגיע למינימום סאתה דורס?

היו"ר מ. ארם:

(ב) באיזו נקודה יטובית מתחיל הליזור הנגב?

(ג) איך מתחלקות המיסות לפי המחלקות?

מה היא בעצם הפוליטיקה של "הדסה" בארץ?

ס. כפריה:

האם היא מרחיבה את הסירות הרפואי בכלל,

ומדוע התעוררה השאלה הזו כעת?

סטענו שבקשר למיבנה, אין בכלל שאלה, מסוים

שהמטלה מוכנה להעמיד לרשותכם צריף פיני, כך הודיע לנו שר הבריאות ביטיבה הקודמת.

מהי הסיבה שמצד אחד מוכנה "הדסה" להרחיב

ב"צ הרמלי:

את בית-החולים, ומצד שני - היא מוכנה לעזוב

אותו. הרי ידוע לכל, כי "הדסה" הסקיעה סכומים גדולים ועבודה רבה בבאר-שבע. אני הייתי מבין אם הייתם נוקטים באחד מן השניים: או שאתם מעוניינים לפתח הלצה או להגיע לידי אספוז ראוי לשמן בשביל אוכלוסיית הנגב.

מהי צורת התשלום של החולים או של של

החולים חברי קופת חולים?

בקשר למדיניות של "הדסה": אנחנו מוסד

ד"ר מן:

וולונטרי, ההולך לנשים ומבקש בדבות;

אוספים 3 מיליון דולרים בערך מדי שנה. מחוץ ל-3 מיליונים אלה, על הנשים לגסוף גם בשביל עליית הנוער וכד'.

השאלה שעומדת בפני "הדסה" היא: כיצד לעשות

את המכסימום עם הכספים שעומדים לרשותה? ואכן היא באה לידי מסקנה, כי הכנסד אינו יכול לספק צרכים של המדינה ההולכים ומתפתחים; שאינו בתון תחת לחץ של כמות העבודה. "הדסה" החליטה לקבל על עצמה כמות עבודה זו, ואכן התחילה עבודתה בבאר-שבע ומוכנה היתה לקבל את העבודה הזו. הוא הדין לגבי קופת-חולים; הם תמיד נמצאים תחת לחץ החברים והם נאלצים לספק את הצרכים שלהם.

מה יהיו צרכי המדינה כעבור חמש שנים,

בהתחשב עם ההתפתחות הזו? לקחנו זאת בחשבון, ומסיבה זו התאמנו להקים את התחנות לאם ולילד, סרכוזי תזונה, טשקלי ילדים, המרכז בבית-סומיל ועוד. אין מפעל אחד ש"הדסה" לא היתה חלוצה בו. וברגע זה היא רואה את תפקידה האחרני בהיבון הרפואי הקבוע; וברגע זה היא מטקיעה את מיטב יכולתה בבית-החומר לאחיות, בבית-הספר הרפואי לדנטיסטים, לרוקחים וכד'. נדמה לי שזהו השימוש הכי יעיל של שימוש הכספים של מוסד וולונטרי.

התחלנו בהקמת מפעל חלוצי בראש העין, שרק

"הדסה" יכולה ליצור בית-חולים בתנאים כאלה, כסאין לא מים, לא בתי-כסא וכו'. 100 מיטות פתחנו שם. הוא הדין בנגב. לדעתי, לא יכולים לדרוש מאתנו את הכמות של העבודה באותה מידה שמתקדם הנגב. אם כן, הרי גם כאן אנו יכולים לעשות כפי שעשינו לגבי "הדסה" תל-אביב, חיפה, טבריה

ועוד, - להעביר את בית-החולים לרשות המקומית, או לעיריה. ולכן, חשבנו תמיד שאנחנו נצא מהעבודה הכסותית בנגב. וכשראינו שקופת-חולים מטרה להקים בנין מפואר שם, אזי אמרנו שאנו עשינו את תקופת המעבר הזאת. תסיבה זו, לטרות שאנחנו מעונינים בצרכים של הארץ, אבל אנחנו יודעים שאיננו יכולים לספק את הצרכים הסטלכתיים, בהתפתחות זו של הנגב, הרי בעוד 5-10 שנים לא נוכל לעמוד בזה, וגם לא יתכן לבוא בפני הנשאים ולומר להן לשאת בזה.

בעצם יש צורך להרחיב בנגב 200 מיטות ובכדי להחזיקן יש צורך במיליון לירות; כלומר, 600 אלף דולרים נוספים. "הדסה" הסכימה לתת רבע מיליון א דולרים נוספים. אולם חלק גדול מסכום זה הולך למסכורות ולאינפלציה, וחלק שני, הולך לבית הספר לדנטיסטים ורוקחות ועוד.

כל הצעירים שלנו, בוטרי בית הספר הרפואי הולכים לנגב. אני יודע 32 רופאים שהלכו לכפר. מתוך 280 איש אמר שהתחנכו וגמרו בבית הספר שלנו, רוב רובם עובדים במסעלה, בקופת-חולים ובכפר.

למדינה

"הדסה" נתנה/את הרופאים, את הדנטיסטים ואת הרוקחים, אשר המדינה כה זקוקה להם.

אשר לשאלה: כמה כסף נחוץ כדי להקים את המיבנה להרחבת בית-החולים. למסעלה יש חלקים של צריף פיני. היא הציעה לנו את הקירות של הצריף הזה. מחוץ לצריף זה, יש לנו חשבון מהאינביבריים שלנו בסכום של 376 אלף לירות, זהו הסכום הנחוץ לנו בסביל הרחבה פרוביזורית. להעמיד את הצריף בלבד נחוץ לנו 50 אלף ל"י. סתם הוא 600 סמ"ר. צריף זה דומה לאותם הצריפים שבבית-חולים פוריה. הואיל וחשבנו כי חשבון ההרחבה שלנו אינו נכון, פנינו לעיריית באר-שבע ובקטנו שהיא תצרך אלינו את המהנדסים שלה, הם אמרו לנו שהם יגיטו לנו בקרוב חשבון עם מספרים מסויים.

ישנו בית השיין למסדר הבריאות אשר אותו אפשר לפנות, ומלבד זה אני מעריך כי הרחבה של 74 מיטות נוספות תעלה לנו ב-400 אלף לירות; עשיתי זאת לפי 10 לירות ליום, אשר שליט מהן מבוטות ע"י הרשות המקומית. יום מחלה עולה לנו 14 לירות.

האיזור שלנו מתחיל מפלוג'ה דרוסה.

התקציב לבית-חולים באר-שבע הוא חצי מיליון לירות.

המסעלה תומכת בהקצנת 620 לירות למיטה, היא מטרבת לתת לנו תסיכה כזו; קופת-חולים מקבלת 2000 לירות על כל מיטה. לדעתנו, זוהי הפליה בלתי-מוצדקת; כמו כן אין זה מוצדק שטר האוצר מכנה את "הדסה" כ"מוסד חיצוני".

ט. כפרית:

בוטרי שאנו מעריכים את פעולתה של "הדסה". אין כל ספק ש"הדסה" הייתה חלוצה והייתה גורם בסירות רפואי, ואני מקדמת בברכה את כל עבודתה במבוצעת בעליית הנוער ועוד. נדמה לי כי למותר לומר שאנחנו מלמי אהדה לעבודתה של "הדסה".

ונשאלת השאלה: האם הגיעה העת להעמיד את הבעיה כמות שהיא? התפלאתי לטעום כי כעת מתעוררת הפרטה הזאת אשר חלקה של "הדסה" בסירות הרפואי בארץ ובמדינה מקובל.

אני מבינה את הטאכיפה הזו ש"הדסה" רוצה להשתחרר מהתפקיד שלה, הרי כולנו האמנו שכסמדינת ישראל תקום, היא תקבל לידיה את התפקידים הראשוניים וגורמים אחרים ישתחררו. אולם, כיצד אנו יכולים להעמיס על הסדינה, כשהנטל הזה רב מדי, ואנו רחוקים מלקבל את הסעיף הזה בחוק ביטוח לאומי וביטוח הבריאות. בסיטואציה שלנו, איננו יכולים לדבר על כך. אין ספק שכל הגורמים חייבים לעבוד בצוותא עם המטסלה. אינני יודעת מהי ההיענות של המטסלה בענין קונקרטי זה, בהתחשב עם המצב החמור בו נתון הנגב אשר הוא גם חזית אסטרטגית שלנו.

אינני יודעת אם בכוחה של ועדת הסירותים לעשות יותר ממה שעשה סר הבריאות בענין זה.

אינני חושבת שר"ר מן צריך להעמיד את הדגש במימון סומארה ע"י סר האוצר. ועוד: אין אפשר להעמיד בעיה זו מתוך האספקט שקופת-חולים רוצה להיכנס כגורם בנגב. אינני יודעת אם בעוד חצי שנה, או שנתיים-שלוש, קופת-חולים תוכל לבצע זאת. אני יודעת, שקופת-חולים נאבקת קשה מאוד על קיומה. אינני יודעת אם כעת הוא הזמן לומר - דינו

אני בודאי אינני מוסמכת לומר דברים ברורים, אין וטה לעשות, אבל נדמה לי שר"ר מן וד"ר להטן יכולים לעשות רבות בסטח זה, ומתוך שיקול מחושב. פה מוכרח להיות סיפנה, בהתחשב עם המצב שהישוב הולך וגדל, וסזה יהפוך להיות בית-חולים. צבאי במקום חמור זה. הרי אנו בולובטריות זו בנינו את המרץ.

ג. נצור:
לי נראה שאנחנו סלאנו צד אחד של הבעיה. ספענו את נציגות בית-חולים "הדסה". אנו צריכים לפנות למסרד הבריאות, ורק לאחר מכן נדון כיצד לפעול בבעיה זו. אני מתפלאת מדוע לא היו בוכחים ב"כ מסרד הבריאות. אני מציעה שאנו נסתפק בזה.

היו"ר ס. ארם:
ב"כ מסרד הבריאות היה כאן, והוא הסכים שאנו נטפל בבעיה זו. הזמנתי אותם, אך הם לא באו.

אין זה ענין של בירור הבעיה; הרי סר הבריאות גילה יחד חיובי בהחלט לענין של "הדסה", ואם כן, הרי אין מה לברר כאן, אלא אצל הצד אשר בידו נמצא הכסף.

ד"ר טוב:
בעקבות דבריה של חברת הכנסת כפרית, ברצוני להוסיף: כסראיתי סיהיה לי דפיציט של טיליון לירות, נסעתי מיר לאמריקה, נפגשתי עם הנסים סם, ואמרתי כי "הדסה" תקבל על עצמה לכסות זאת. נטי "הדסה" אמרו לי שהן אינן מאטינות שהצ'רטר שלהן יכול לכסות זאת. הן אמרו לי שיסגן מנהיגות חדשות, הזקנות עזבו. בסופו של דבר, קבלתי מהן רשות לפנות ל"נשדבל בורד"; פניתי לסם דברתי כל אותו ערב, וזה נמסך עד אור הבוקר, ורק אז נתנו לי רשות לגסט ל"קונבנשל הגדול". סם סיוצנות 3000 נשים. ב"קונבנשל" זה היתה הצבעה, ורק לאחר מכן קבלתי העלאת ב-10%. זאת היתה הפעם הראשונה בחיי "הדסה" שהעלו את ה"קוטה" לרבע טיליון לירות. וגם אז לא האמינו להיסג זה. סלחו אותי שאני אדבר אל הנסים וסאראה כיצד רביע טיליון לירות אלה נאספות. לסמחתי הרבה, הצלחתי.

אולם, כשחזרתי ארצה, ראיתי שלא נותנים לי הקצבה לטיטות ולא נותנים לי סום דבר; נוסף לכך שר האוצר מוטר עלינו כ"סוסד היצובי". זה טאד הרגיש את הרוחות באמריקה וגם אותי הרגיש על כי לא נותנים לי מה שמקבל בית-חולים "סערי-צדק", בית-חולים "וולגן" וכל בתי החולים האחרים.

רצייתי לדעת, מהו התקציב של הקמת הבנינים בעין-כרם?

ד. צברי:

10 מיליון דולר.

ד. ר. טו:

אני מודה לכם בסם חברי הוועדה על האינפורמציה שמסרתם לנו בבניית

ה"ר. ט. ארם:

בית-חולים באד-טבע.

הישיבה נועלה בשעה 11.25